

La frase del dia

“Estupefacte llegeixo que l'Estat espanyol expressa la seva preocupació per la deriva autoritària d'Hongria”

Josep Rull, EXCONSELLER DE TERRITORI I PRES POLÍTIC

El Conte

Josep Vallverdú

Fent de Jordi

En Jordi em va telefonar amb una veu que pareixia manllevada:

–Noi, tinc un cadarn de mil milicos. No puc anar a la Vileta per a la festa. Em podries substituir?

–Mira de curar-te, això en primer terme. Ja et substituiré. Els amics són els amics.

Ja ho havia dit: ara em tocava fer quelcom que només coneixia per referències del meu amic. A la vila de la Vileta cada any fan una pantomima sobre la llegenda de Sant Jordi, la princesa i el drac. En Jordi cada any hi incorporava Sant Jordi i de princesa en feia una noia de casa rica, per descomptat. El drac l'accionava des de dins un pallard musculós.

Jo soc decidit i en el fons un xic fat-

“Després, al sopar, m'assec al costat de la noieta. Ella accepta el flirteig

xenda. –Me'n sortiria!

Pujo a la moto i cap a la Vileta. A la població, curulla de visitants, em rep l'alcaldessa, li llenço una mirada assajada i ella triga un xic a refer-se de la fiblada sensual. Em demana si sé muntar a cavall, jo faig que sí (mentida podrida, els cavalls els he vistos a la tele). Em presenten la princesa, que enguany, esquerrans com som, ja no és una pubilla vilatana, és una actriu secundària de la tele, llogada per pocs euros.

És bufoneta, molt jove, i de seguida em faig el propòsit d'afegir-la a la meva col·lecció de conquestes. Jo soc infal·lible, un heroi.

Assagem una mica al pati de l'ajunta-

MARIONA

ment, sense cavall, només la cosa gestual i de mobilitat. Anem a maquillatge i vestuari mentre la tarda va caient. La Vileta bull. El cavall que m'han donat em sembla monstruosament alt, el drac lleig.

Comença l'espectacle, amb música estrident i crits de la gent, exaltada. La cova és a primer terme, el drac d'una estrebada s'ha emportat la noia a dins, se'l veu amb la seva presa. Sorgeixo jo a cavall, una bèstia que salta de costat a ca-

da coet que peta, a cada foguerada que surt furient de la cova. No sé com dominar el corser, però ell no se'n surt de rebolcar-me per terra. Finalment enforquillo el drac, aquest es desinfla, jo atrapo la mossa per la cintura i la poso de companya meva dalt del cavall. Més coets, l'animal salta cap al públic, per sort el retinc, i tornem a l'estrada entre aclamacions.

Després, al sopar, m'assec al costat de la noieta. Ella accepta el flirteig, s'hi gronxa, diríem. Peix al cove, i més al cove quan, com sigui que ha de tornar a Barcelona, li insinuo de portar-la-hi i ho accepta! Pel camí farem una copa, i ella mateixa proposa el motel Cometa. Un motel! Nano, això marxa. No puc estar més de sort. Gat vell, rateta tendra. Li dono el casc de reserva, em poso el meu, ella va de paquet tota xiroia, abraçada a la meva cintura. Enguegem i fem vint quilòmetres fins a arribar al motel, amb les seves lletres de llumets blaus i grocs. Hi ha cotxes al davant, i cap moto. Trobo un bon indret on aparcar. Tanco el contacte. Em giro i dic: què? Comença ara la festa?

La noieta llença el seu casc a terra, salta àgilment de la moto, se m'apropa a tocar, em fa un petó i arrenca en una graciosa cursa fins a un cotxe on l'espera un barbut.

Jo em quedo amb el casc just a mig descordar, mentre aquell cotxe arrenca. En passar pel meu costat, els seus dos ocupants, somrients, em saluden amb la mà.

Uns segons després, mentre el rumrum del seu motor s'allunya, sento dues botzinades.

De debò soc un heroi.

Sísif

Jordi Soler

